

Sygn. akt II CSK 72/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa A. D., J. D.

oraz M. D.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń - Spółce Akcyjnej

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 sierpnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 19 września 2012 r.,

**1. odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej oddalenie
apelacji w stosunku powodów A. D. i M. D.,**

**2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w
pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna przysługuje w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest nie niższa niż 50 000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.). Zaskarżonym wyrokiem oddalono apelację pozwanego od wyroku Sądu pierwszej instancji, którym zasądzono od niego na rzecz powódki A. D. i powoda M. D. kwotę po 25 000 zł oraz na rzecz powoda J. D. kwotę 50 000 zł. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, w razie współuczestnictwa powodów, które nie jest współuczestnictwem koniecznym lub jednolitym, wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym oznacza się odrębnie dla roszczeń każdego z powodów. Wartość przedmiotu zaskarżenia liczona odrębnie dla roszczenia każdego z powodów, skutkuje niedopuszczalnością wywiedzenia skargi kasacyjnej wobec części wyroku, w którym oddalono apelację wobec powódki A. D. i powoda M. D., albowiem wartość ta jest niższa niż 50 000 zł. Z tego względu skarga kasacyjna podlega odrzuceniu w tej części, o czym orzeczono jak w punkcie 1 sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 września 2012 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, to jest art. 448 w zw. z art. 23 oraz w zw. z art. 446 § 4 k.c. (art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c.). Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że nie zachodzi żadna ze wskazanych przez skarżącego podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Powoływanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga odpowiedniego sformułowania tego zagadnienia, wskazania przepisów prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz istotności tego zagadnienia. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego o znaczeniu uniwersalnym, musi mieć jednocześnie także znaczenie dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało.

Argumentacja prawna powołana przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz przedmiot przedstawionego zagadnienia dotyczącego kwestii, czy istnieje możliwość skutecznego dochodzenia roszczeń od ubezpieczyciela z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych przez najbliższych członków rodziny, poszkodowanych na skutek zdarzeń, które miały miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. nie pozwala bowiem przyjąć, aby zagadnienie to mogło - z punktu widzenia okoliczności rozstrzyganej sprawy - być uznane za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Kwestia ta została już wyjaśniona w orzecznictwie. W wyroku z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10 (Lex nr 848128), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (wejście w życie art. 446 § 4 k.c.). Podobne stanowisko Sąd zajął w uchwale z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10 (LEX nr 604152).

Odwołanie się natomiast do przesłanki zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości nie doczekał się należytej wykładni, bądź niejednolita jego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W takim wypadku strona powinna przedstawić na czym polegają te rozbieżności, ze wskazaniem konkretnych orzeczeń (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Skarżący nie przedstawił argumentacji prawnej wskazującej, że przywołane przez niego przepisy budzą poważne wątpliwości i wymagają wykładni.

Z tych względów orzeczono jak w treści punktu 2 postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).